

руси коси, ^ислизащи до раменете. Челото му бе привързано с лента от сребриста коприна. На плещите му се диглеше наметка от ясно-син аксамит, прикрепена със златна верижка. Чертите на лицето му бяха сурови и мъжествени. Светлите му очи пронизваха с дързък и корав поглед.

Това бе годеникът.

Алексей Иванко...

Българинът...

Жените проточиха шии, за да видят по-добре чужденеца, жителя на страната, която само спомена^{та} щъпнешком, възбуждаше ужас и умраза.

^{Как} - Колко ^{гледя} страшно ~~гледя~~...

- Колко е силен... Може с тия ръце теле ~~да~~ ^я удуши...

- Хубав е...

Различните мнения се кръстосваха в ниско, неясно шушукане.

Алексей Иванко седна между приятелите си, размени няколко думи, изсмя се високо със звучния си гърлен глас. Ала очите му непрестанно стояха устремени към вратата, където всеки миг щеше да се появи императорското семейство.

Най-сетне Анна се бе завърнала от пребиваването си на остров Родос и бе довела със себе си и Иванковата ^{с и}годиница, младата си дъщеря Теодора.

Новият патриций усещаше как сърцето му бие все по-тревовно. Най-сетне той щеше да види тая, която бе ~~бленивал~~ ^{бленивал} толкова безсънни нощи. Още в Търново, когато за пръв път баща^й, севастократор Исак, бе отровил сърцето му с лъстивите си обещания. Тази, заради която бе станал убиец, заради която бе напуснал род и родина, срамувайки се сам от себе си.

Изведнъж всички гърбове се сгънаха като клес, залюлян от